

ความหวัง

อภิสร่า ทาเสม็ด *

Apisara Tasamet *

สุภาวดี สีเพือก *

Supawadee Seepuak *

“พ่อจ๋า...พ่อเหนื่อยบ้างไหม หลายปีผ่านไป พ่อยังทำงานตรากตรำ เพราะหนูใช้ไหม...ถึงขอมอดทน ไม่บ่นสักคำ ลูกคนนี้จะเชื่อฟังคำ ทำให้ภูมิใจ”

เสียงเพลงที่แว่วมา ย้อนให้นึกถึงวันที่ฉันได้ตัดสินใจที่จะก้าวเข้ามาในสถาบันแห่งนี้ ไม่ใช่ทุกคนในครอบครัวหรือที่ยอมรับการตัดสินใจของฉัน หลายคนคัดค้านพร้อมกับเหตุผลที่ว่า “งานที่เหนื่อยแสนเหนื่อยนั้น เราจะทำไหวไหมหรือ?” “งานที่ยากลำบากขนาดนั้น เราจะทำไหวหรือเปล่า?” “ยังมีที่อื่นที่เหมาะสมกับความสามารถของเราอยู่นะ ที่ที่เราสามารถเป็นตัวเองได้อย่างเต็มที่ จะไม่เปลี่ยนใจไหมหรือ?” ฉันเองก็เคยตั้งคำถามนี้กับตัวเองหลายต่อหลายครั้งว่า “มันจะเหมาะกับเราจริง ๆ หรือ เราจะทำไหวไหมหรือเปล่า” หลายครั้งที่ฉันกลัวว่าเรียนแล้วจะเหนื่อย งานจะหนัก กลัวที่จะต้องลำบาก แต่ทุก ๆ ครั้ง ภาพของพ่อและแม่ก็จะลอยเข้ามาในความคิดของฉันเสมอ ภาพที่ทำงานทั้งสองคนต้องทำงานอย่างหนักเพื่อส่งลูกสาวคนโตให้ได้เล่าเรียน เวลาผ่านไปปีแล้วปีเล่า จนมาถึงตอนนี้...เพียงแค่วะเวลาอีกไม่กี่ปี ที่ลูกคนนี้จะสามารถดูแลตัวเองและครอบครัว สามารถที่จะเป็นความหวังและความภาคภูมิใจให้กับครอบครัวได้ ฉันจึงคิดว่า ในเมื่อฉันมีสิทธิ์เลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตัวเอง ทำไมฉันถึงไม่เลือกในสิ่งที่จะช่วยทำให้พ่อและแม่สบายมากขึ้นล่ะ แม้ว่าสิ่งนั้นจะยากลำบากสักเพียงไหน แต่ผลของความพยายามนั้น มันก็คุ้มค่าเหลือเกินไม่ใช่หรือ “เอาละ...เป็นยังไงกัน ฉันจะพยายามให้ถึงที่สุด และต้องอดทนให้ได้ จนกว่าจะถึงวันที่พ่อกับแม่นั้นสุขสบาย”

ชีวิตในรั้ววิทยาลัยนั้นไม่ง่ายเลย สถานที่ใหม่ เพื่อนใหม่ การเรียนแบบใหม่ ทุก ๆ อย่างที่ฉันได้เจอ ทำให้ฉันต้องเริ่มเรียนรู้ที่จะปรับตัวทั้งสิ้น สังคมที่ใหญ่ขึ้น...แน่นอนว่าความขัดแย้งก็ต้องมากขึ้น แต่สิ่งที่ยากที่สุดกลับไม่ใช่เรื่องการเรียน แต่เป็นเรื่องของการใช้ชีวิตและการอยู่ร่วมกันกับคนหมู่มาก ในสังคมแห่งนี้จะขัดเกลาบุคคลด้วยบุคคล เป็นการสอนให้รู้จักรู้ผิด เป็นการเปลี่ยนวิถีชีวิตของนักเรียนมัธยมปลายให้กลายเป็นนักศึกษาพยาบาลอย่างเต็มตัว กติกาการอยู่ร่วมกันที่มีมากมาย กฎระเบียบที่แสนจะเคร่งครัด หลายคนอาจมองไม่เห็นข้อดีของสิ่งเหล่านี้ แต่ฉันกลับมองเห็นสิ่งดี ๆ ที่เกิดขึ้นในความน่าอึดอัดนี้ ความมีระเบียบที่เพิ่มขึ้นของตัวเองจนพ่อ-แม่ออกปากชม การอดทนต่อสิ่งต่าง ๆ ได้มากขึ้น ลดการใช้อารมณ์ทุก ๆ สิ่ง การเรียนรู้ที่ทำให้เกิดการปรับตัวในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น ข้อดีทั้งหมดนี้เกิดขึ้นจริงกับตัวของฉันเอง แม้มันอาจแลกมาด้วยความรู้สึกอึดอัด แต่ฉันก็ยังเชื่อว่าสักวัน ฉันจะได้รับสิ่งตอบแทนที่มีค่าจากความน่าอึดอัดนี้อย่างแน่นอน ที่นี่สอนให้เราทุกคนรักกันแบบพี่น้อง ให้เกียรติและเคารพซึ่งกันและกัน แม้จะไม่ได้แสดงออกมากนัก แต่ฉันก็รับรู้ได้ว่าเมื่อใดที่ฉันมีปัญหาหนักใจ อาจารย์ รุ่นพี่ และน้อง ๆ ก็พร้อมที่จะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือและช่วยแก้ปัญหาอย่างแน่นอน ซึ่งความสัมพันธ์ที่แนบแน่นนี้ แน่นนอนว่า มันย่อมเป็นความสัมพันธ์ที่ยาวนานพอ ๆ กับการก่อกำเนิดสถาบันแห่งนี้มา และมันก็จะเป็ความสัมพันธ์ที่ดี และเป็นมิตรภาพที่ควรค่าแก่การจดจำตลอดไป

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

แม้ว่าการเรียนระดับปริญญาตรีที่วิทยาลัยแห่งนี้จะไม่ใช่งานแรกของการศึกษา แต่มันคือก้าวแรกในการเรียนรู้สำหรับการเป็นพยาบาลอย่างเต็มรูปแบบ และเป็นเส้นทางที่จะพาฉันไปสู่ความสำเร็จ การเรียนภาคทฤษฎีที่หนักอึ้งบวกกับการฝึกปฏิบัติอันแสนหฤโหด ทุกๆ อย่างที่ถูกรวมไว้ในระยะเวลาเพียงแค่ 4 ปี นับเป็นประสบการณ์ที่ทำทนายเหลือเกิน คำพูดนำฉันที่ฉันเคยได้ยินมาว่า “พยาบาลต้องทำได้ทุกอย่าง” เห็นทีจะไม่ใช่ว่าเรื่องล้อเล่นซะแล้ว แต่อาจเป็นเรื่องจำขันที่บาดใจคนฟังอย่างเราๆ ก็เป็นได้ เมื่อใดที่รู้สึกเหนื่อยและท้อ ฉันก็โทรไปบอกกำลังใจจากพ่อและแม่ คำพูดที่ได้ยินอยู่บ่อยครั้งคือ “ไหวไหมลูก...อดทนอีกนิดนะ” ฉันยอมรับว่าหลายครั้งที่อยากจะร้องไห้ออกมาแล้วบอกท่านว่า “หนูไม่ไหวแล้ว...มันยากเหลือเกิน” แต่อีกใจหนึ่งก็คอยย้ำเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าอย่าทำให้ท่านไม่สบายใจและเหนื่อยมากไปกว่านี้เลย “หากวันนี้เรายังคง

มีแรงก็จงสู้ต่อไปให้ถึงที่สุด” คิดถึงความสำเร็จในวันข้างหน้าและคิดถึงหน้าพ่อกับแม่เอาไว้ ฉันจึงมีกำลังใจ และพร้อมที่จะก้าวเดินต่อไปบนเส้นทางแห่งวิชาชีพนี้

แน่นอนว่าความเหนื่อยยากทุกอย่างที่ฉันพบเจออยู่ในตอนนี้ อาจเป็นแค่เพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ยังคงเหลือเวลาอีกมากมายที่จะขัดเกลาให้ฉันเป็นพยาบาลที่ดีและเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น วันเวลาที่ผ่านไปในทุกๆ วันเรื่องราวที่ฉันได้เรียนรู้และพบเจอ ประสบการณ์ที่ได้จากการปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอมให้ฉันเป็นคนเต็มคน มีความอดทนอดกลั้น เรียนรู้ที่จะช่วยเหลือผู้อื่น รู้จักที่จะเสียสละ และเห็นคุณค่าของทุกชีวิต หากวันใดที่ฉันประสบความสำเร็จในฐานะบัณฑิตมาถึง วันนั้น ฉันคงจะยิ้มได้อย่างสุขใจ เพราะในที่สุด ความพยายามนั้นก็สำเร็จผล และคงจะพูดได้อย่างเต็มปากว่า “วันนี้...หนูนำความหวังของพ่อกับแม่มาส่งจนถึงฝั่งแล้วนะ”